

Sygn. akt II KK 147/20

POSTANOWIENIE

Dnia 9 lipca 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wiesław Koziół

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 9 lipca 2020 r.,
sprawy **U. D.**

skazanej z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanej
od wyroku Sądu Okręgowego w P.

z dnia 20 grudnia 2019 r., sygn. akt IV Ka (...)

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w O.

z dnia 28 marca 2019 r., sygn. akt II K (...)

**oddala kasację jako oczywiście bezzasadną,
a kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego
obciąża skazaną.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 523 § 2 k.p.k. kasację obrońca skazanego, co do zasady, może wnieść jedynie w razie skazania za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania. Poza sporem jest, że U. D. skazano na karę pozbawienia wolności, jednakże wykonanie tej kary warunkowo zawieszono. W niniejszej sprawie obrońca skazanej U. D., skorzystał z wyjątku, o jakim mowa w art. 523 § 4 pkt. 1 k.p.k., albowiem w kasacji podniesiono zarzut zaistnienia w sprawie uchybienia z art. 17 § 1 pkt. 2 k.p.k., które to uchybienie stanowi bezwzględny powód odwoławczy, określony w art. 439 k.p.k.

Jednakże analiza treści tego zarzutu, a także części motywacyjnej skargi kasacyjnej prowadzi do wniosku, że w istocie jej Autorowi chodziło o obejście

ustawowego ograniczenia z art. 523 § 2 k.p.k., poprzez sformułowanie jedynie dla potrzeby dopuszczalności kasacji zarzutu naruszenia art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. (w kasacji określony jako rażące naruszenie art. 438 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 399 § 1 k.p.k. w zw. z art. 14 § 1 k.p.k.). Nie bez znaczenie dla takiej właśnie oceny zarzutu kasacyjnego pozostaje fakt powielenia w kasacji argumentacji przedstawionej w uprzednio wniesionej apelacji obrońcy. Tymczasem wskazać należy, że w orzecznictwie Sądu Najwyższego ugruntowany jest pogląd, iż powtórzenie w kasacji argumentacji zawartej w zwykłym środku odwoławczym, może być skuteczne tylko wówczas, gdy sąd odwoławczy nie odniesie się do niej w ogóle, bądź rozpozna nienależycie poszczególne zarzuty apelacji (np. postanowienie Sądu Najwyższego z 14 kwietnia 2005 r., II KK 25/05, R - OSNKW 2005, poz.759). W niniejszej sprawie Sąd Okręgowy w P. , rozpoznając wniesiony środek odwoławczy, nie naruszył obowiązujących w postępowaniu odwoławczym zasad, a w szczególności przepisów art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. Uzasadnienie zaskarżonego wyroku jednoznacznie przekonuje, że podniesiony w apelacji zarzut dotyczący naruszenia, w realiach sprawy, zasady skargowości, w istocie tożsamy z zarzutem kasacyjnym, został przez ten Sąd należycie rozpoznany. W pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego kasacją wyroku, Sąd Okręgowy w P. wskazał, czym kierował się wydając rozstrzygnięcie i przekonująco umotywował przyczyny nie podzielenia tego zarzutu apelacji, słusznie podnosząc, że tożsamość czynu została zachowana. Sąd Najwyższy akceptując argumentację zawartą w pisemnym uzasadnieniu wyroku Sądu Okręgowego w P. z dnia 20 grudnia 2019 r., sygn. akt IV Ka (...), nie widząc potrzeby jej powtarzania w uzasadnieniu niniejszego postanowienia, odsyła do lektury uzasadnienia wymienionego wyroku.

Kierując się przedstawionymi motywami, Sąd Najwyższy, z mocy art. 535 § 3 k.p.k., oddalił kasację obrońcy skazanej U. D. jako oczywiście bezzasadną.